

Motorsportvirus familie Van der Steen genetisch bepaald

Soms heb je families waar opvalt dat ze naast de onlosmakelijke familieband, nog andere passies delen. De Bildtse familie Van der Steen is er zo een. De vader van Harry van der Steen werd als eerste geïnfecteerd met het motorsportvirus, dat sindsdien familiebreed heeft toegeslagen. Bij de Van der Steen's draait alles om cc's, techniek en snelheid. Het geluid van de brullende motoren dreunt - ondanks dat er ook een keerzijde aan succes zit - door de hele familie. Al vier generaties is de tweewieler de genetische navelstreng binnen de familie. Dit familieportret is opgesplitst in twee delen. Deel 2 volgt begin december.

Uit hetzelfde hout gesneden

Bekenden van Henry van der Steen (36 jaar) weten dat Ouwe-Sylster een ontembare drang heeft, welke bestaat uit de jacht op succes in de motorsport. Samen met zijn broer Hans (39 jaar) overschrijdt hij menig Europese grens om deze honger als team te stillen. Wat velen niet weten is, dat de gepokt en gemazelde broers al de derde generatie motorcoureurs in de familielijn zijn. De nu 62 jarige Harry van der Steen (vader van Hans en Henry) is, net als zijn vader, geobsedeerd van alles wat met motorsport te maken heeft. "Myn bioloochyse hait het sels wegraces op 't sirkwy fan Assen reden." Als tiener knutselt Harry samen met z'n kameraden in 't hokky van Ouwe Bijsma aan crossmotoren. Dat de geschiedenis zich een generatie later 'in 't út de klütten wassen hok van Henry' herhaalt, maakt duidelijk dat vader en zoons uit hetzelfde hout zijn gesneden. Dinsdagavond is de sleutelavond dat Hans, Henry en neef Wesley Wassenaar de motoren prepareren.

Dou freetst de peuken op

Al wordt Harry op jonge leeftijd geconfronteerd met een onwillige heup, het weerhoudt hem niet om op de crossmotor z'n wedstrijden te rijden. Echter werk in de snackbar en later als pompbediende, i.c.m. zijn fysieke gesteldheid, staan een lang vervolg in het beoefenen van zijn favoriete sport in de weg.

Dat neemt niet weg dat Harry en zijn vrouw Tineke met volle teugen genieten van het feit dat hun zonen Hans en Henry, dezelfde passie als hun delen. Dat Henry over talent beschikt, blijkt al op 5 jarige leeftijd. De coureur in spe schrijft in 1993 in de 50 cc klasse, met het behalen van het Nederlands kampioenschap, geschiedenis. De aandoenlijke foto met 'de klaine man en de groate hond' erop, is hiervan het tastbare bewijs. Vanaf dat moment beperken de ritjes naar de circuits zich niet louter tot de Nederlandse grens weet Harry: "Wy flogen overal met Hans en Henry hine, Frankryk en Hongerije, noem maar op." Dat het

langs de baan staan ook zenuwslopend kon zijn, verwoordt Harry als volgt: "Ik rookte nagal wat, maar tijdens de wedstrijd helendal. De jonges saiden wel 's: 'Hait, dou rookst se niet op, dou freetst de peuken op'!"

Weekendbestaan op de baan

Het weekendbestaan van de Van der Steen's bestaat in die periode uit reizen, racen, sleutelen, in de bus overnachten, weer racen, én na een gezinsweekend op grasbaan of speedwaytrack weer in de bus voor een lange reis naar de Bildtse klei. De ouders van Hans en Henry doen alles om hun zonen de optimale mogelijkheden te bieden om in hun sport te kunnen excelleren. Het gezin haalt voldoening en plezier uit de gemeenschappelijke

passie, al ligt er geen moment druk op van het moeten, weten de broers: “Se stonnen altyd 200% achter ôns, maakt niet út werin,” waarmee de onvoorwaardelijke steun wordt bevestigd.

Ik mot 100ste worre of soa

Nog voordat Henry voor het eerst de gashendel opendraait, begint het verhaal van de twee broers bij Hans. Op 5 jarige leeftijd komt Hans van school, klapt zijn fiets zoals vaker ‘in ‘e staig del’, loopt achter huis waar vader Harry hem enthousiast begroet: “Most ‘s in ‘t hok sien, der staat wat foor dy.” Het blijkt een crossmotor die Van der Steen voor zijn zoon op de kop heeft getikt. De motor is echter een paar maatjes te groot voor de kleine Hans. Kort daarna staat er op een vrijdag ineens een andere, kleinere motor, die helaas nog steeds een maatje te groot is. “Hait skroefde de buddysit derâf en der kwam ‘n planky met ‘n stukky skaileer op,” zodat Hans net met zijn teentjes de grond kan toucheren. “Moai, dan gaan wy môrn naar Rinsumageast, der hewst ‘n wedstriid,” laat Harry zijn zoon vastberaden weten. Na een testrondje met oom Wietse en een nagenoeg slapeloze nacht verschijnt Hans aan de start voor zijn vuurdoop in de motorsport. Hans heeft op dat moment geen notie van wat hem overkomt: “Ik docht ik mot 100ste worre of soa, hoe hoger ‘t sifer hoe beter, dat waar netuurlik helendaal niet soa. Ik worde dêrde, en doe waar ‘t klaar.” Het is de start van de derde generatie die de motorsport omarmt.

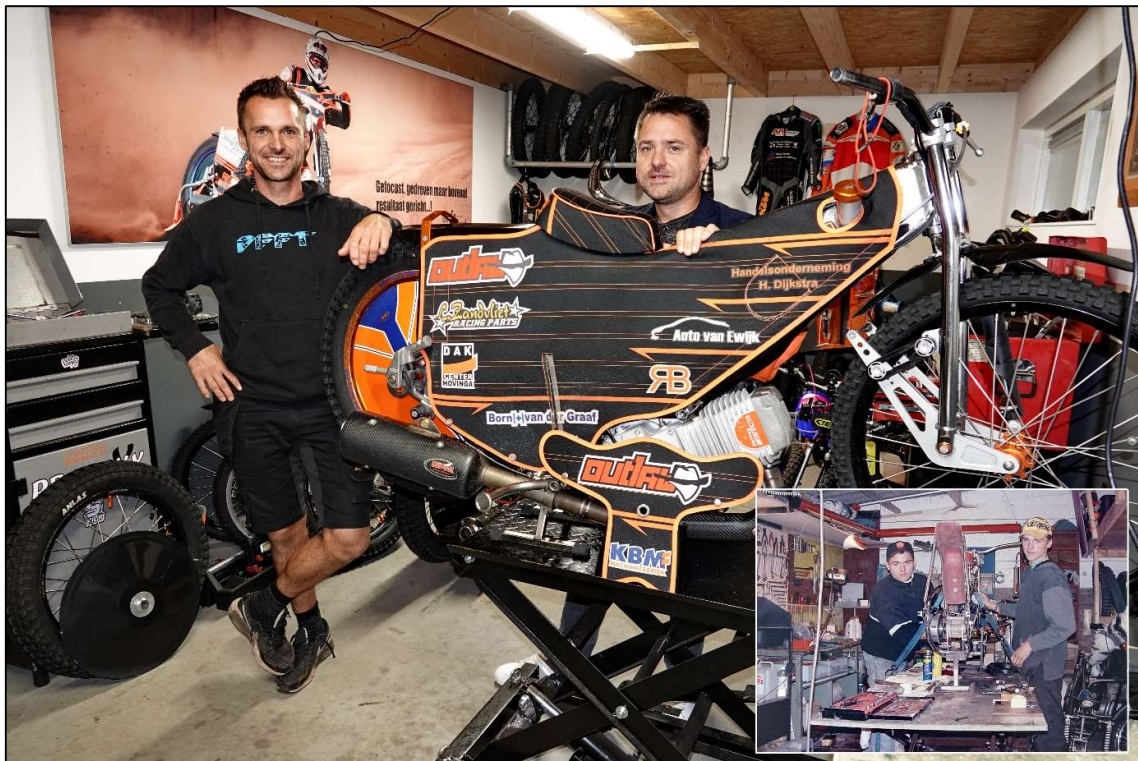
Focus op speule

Niet veel later krijgt de driejarige Henry een Piwi (mini formaat motor), en mag ook de motorsport ondervinden. Terwijl Hans steeds op zijn manier fanatiek rondcrosst, wordt Henry er koud noch warm van: “Ik fon ‘t wel leuk en reed myn rondsyt wat,” al liet hij meestal de wedstrijden aan zich voorbijgaan. “Hij gong wel altyd met”, weet Hans, “maar ging feul liever speule.”

De twee Sylster coureurs hebben overeenkomsten, ze zijn nuchter, rustig en vliegen zaken doordacht aan. In de sportbeleving zijn er verschillen weet Hans: “At ik an ‘t moterrijen bin hou ik altyd ‘n klaine reserve over, en dut kin netuurlik niet. Dan haal je ok niet alles d’rút, je motte der foor 100% fol foor gaan.” Het belang van het andere leven naast de sport kan Hans op de baan niet volledig uitzetten: “Henry is fanôf ‘t momint dat-y de helm opset, folledig fokust en slút hem foor alles ôf.” Pas wanneer hij de finishvlag passeert, staat hij weer ‘aan’ voor het leven naast de sport.

Van coureur naar monteur

Ondanks dat Hans zijn favoriete sport anders beleeft, wordt hij in diverse jeugdklassen regelmatig kampioen. Het mooiste moment uit zijn ijspeedway carrière gaat in Assen in vervulling. Niet dat de race noemenswaardig is, maar: “’t Stadion sat stampfol mînsen, dat fon ik bysonder om met te maken.”

Tijdens zijn studententijd besluit Hans - realistisch als hij is - dat het verruilen van het motorpak voor de overall en gereedschapskist een betere keuze is. Als vaste monteur van broerlief, gaat de focus volledig op Henry's speedway carrière, en daar heeft Hans geen moment spijt gehad: "Ik zag op 'n gegeven momint dat Henry my foorbij sou gaan. Nou bin ik 'm nach foor docht ik doe, maar hy gaat my aansens foorbij. Ik sit op 'n motor en bin der niet 100% bij." Het is de grootste reden dat Hans zijn sportieve carrière op een laag pitje zet. Bovendien: "Ik bin akkountent en geef as senior manager laiding an 'n groep mînsen. At je de hele dâg met 'e kop besig binne, fyn ik 't ok heerlijk om avens an 'n motor te sleutelen. Dat kin ik myn kop even leegmake!"

Onzichtbare onmisbare kracht

De inbreng van Hans is voor het oog van de toeschouwers dan misschien onzichtbaar, maar mag zeker niet worden onderschat, zo weten vader Harry, Laura van der Graaf (partner Henry) en Tineke Barels (partner Hans). Harry: "Henry het 'n boel an Hans te danken. Hy is elke dînsdegaven in 't hok an 't sleutelen en offert altyd syn frije weekeanden d'r foor op. Allegear foor Henry." Laura: "Sûnder Hans is Henry nearne, se hawwe inoar nedich." Tineke besluit met: "Met één blik naar elkaar weten ze genoeg", de broederlijke eensgezinde samenwerking.

Ferkeerde fraag

Ook al is Henry liefhebber van grasbaan racen, zijn voorkeur gaat onmiskenbaar uit naar de veel spectaculairdere speedwaywedstrijden. In de korte heats (vier ronden), komt zijn explosiviteit en focus optimaal tot zijn recht. Regelmatig laat Van der Steen al driftend zijn tegenstanders in zijn uitlaat kijken en in het stof bijten. Wie denkt dat Henry de meest prestigieuze prijzen die hij in de wacht heeft gesleept vloeiend oprakelt, heeft het mis. Na een lange stilte, een euh euh en een smekende blik naar zijn oudere broer, weet Hans met een lach: "Dat is 'n ferkeerde fraag foor Henry." Henry: "Ik sou 't echt niet wete! Volgens my waar dat 't weekend dat ik eerst Nederlands Kampioen (2018) worde en de dag derop de Bronzen Helm in Veenoord won."

Wat der ok gebeurt, ik hoop dast rijdst

Ook al gaat het sportief gezien crescendo en worden regelmatig prijsjes in de wacht gesleept, op 20 september 2005 wordt de familie Van der Steen geconfronteerd met een gevoelig verlies. Mim Tineke overlijdt op 44 jarige leeftijd aan de gevolgen van die vreselijke K-ziekte. Harry laat de jongens weten dat wat hem betreft de race (een paar dagen later om het Nederlands Kampioenschap), gecanceld mag worden. Henry's antwoord laat niets aan duidelijkheid over: "Mim het my froegen, wat der ok gebeurt ik hoop wel datst rijdst." Henry en Hans verschijnen tussen overlijden en de door de race uitgestelde begrafenis aan de start. Sindsdien is de jaarlijkse race in het Groningse Veenoord 'mim hur wedstriid'.

Zwarte zaterdag

Acht maanden na het overlijden van Tineke wordt de familie op 13 mei 2006 opnieuw getroffen door tegenslag. Tijdens een vrije training in het Duitse Mulmshorn, slaat die zwarte zaterdag het noodlot toe. Wanneer de 18 jarige Henry in een onschuldig ogend kuiltje terecht komt, verliest hij de controle over zijn tweewieler. Met hoge snelheid slingert de ongelukkige coureur als een lappenpop door de lucht en smakt keihard tegen de boarding. De motor wordt getorpedeerd en smijt Henry een fractie later opnieuw door de lucht. Aan de race komt voor de geplaagde coureur een abrupt en pijnlijk einde.

Gyn dwarsleasy

Een groot deel van de rechterzijde van z'n lichaam ligt letterlijk in puin, wat volgt is een bijna 11 uur durende operatie in een Duits ziekenhuis. De vrees alom is, dat dit het einde van Henry's carrière is. Vader Harry en vriendin Laura spoeden zich met de schrik in de benen naar de plek des onheils. Daar blijkt dat de paniek bij hun groter is dan bij het slachtoffer: "Wer is myn motor, is d'r nag wat fan over"? Terwijl Harry zijn twijfels heeft of zijn zoon deze klapper ooit te boven komt, laat Henry geruststellend weten: "Hait 't is gyn dwarsleasy, ik hew my in't krûs foelt en dat foel ik nag. En, ik kin myn foeten ok wat bewege."

It went nooit

De leerling verpleegkundige Laura gaat op verplichte stage in het Duitse ziekenhuis, om daar haar vriend twee weken lang 24/7 te verzorgen. Ondanks de impact van het ongeluk is het voor Laura met het oog op haar studie

ook een leerzame ervaring: “Al wie it ek in heftige perioade yn ús libben.” Het blijkt niet de laatste blessure die de durfal oploopt: “Yn 2018 bruts Henry yn ien race beide skouderbonken. Hy hat syn skouderbonke al ’n stik of seis kear stikken hân, mar Henry werstelt gelokkich ôfgrysluk fluch. Mar it went nooit, en dat befalt my ek net. Fan my mei hy hast wol ophâlde”, waarop Henry vanuit de keuken met een cynisch lachje het antwoord prijsgeeft. Het zegt iets over de instelling, mentaliteit en doorzettingsvermogen van de sportman. Naast de ongelukken wordt Henry 1,5 jaar lang geconfronteerd door een ‘mysterieuze’ ziekte laat een krantenartikel in één van de drie volgeplakte fotoboeken zien. Het is de keerzijde van succes!